

tage med ind under Loven, fordi de i Almindelighed ingen Arbejdsgiver have. Nu er det klart for alle, at Fiskeriet er et farligt Erhverv, og jeg ser derfor en god Konsekvens af den tidligere Lov, idet vi her komme til, at man ogsaa søger at hjælpe Fiskerne til en Ulykkesforsikring. Men her kan man ikke lægge Udgifterne over paa Arbejdsgiverne; man er nødt til enten at lægge dem fuldstændig over paa Fiskerne eller lade Staten deltage noget deri, og jeg finder, at der er nogen Rimelighed for at lade Staten deltage deri, dels fordi vor Fiskerbefolkning i det hele taget ikke er særlig godt stillet, og dels fordi vi paa vore Kyster have en følelig Mangel paa Fiskerihavne og Tilflugtssteder for Fiskerne. Lad mig sige, at dette naturligvis til Dels er begrundet deri, at vore Kyster ere meget vanskelige at anlægge Fiskerihavne paa, men Faktum er det, at vi paa hele Vestkysten mangle saadanne Fiskerihavne, og derved ere Fiskerne meget udsatte for Fare. Jeg ser en anden Fordel i denne Lov derved, at man herved fritager Fiskere, som komme til Ulykke, fra stadig at henvende sig til den almindelige Godgørenhed, naar der sker Ulykker. Det er ikke behageligt for Fiskerne stadig at skulle paakalde denne Godgørenhed; det vilde for dem være langt behageligere, naar de dels ved egne Bidrag og dels ved Statens Bidrag fik Krav paa en saadan Hjælp i Tilfælde af Ulykke. Jeg sympatiserer derfor ikke ganske med den ærede sidste Taler, naar han mente, at man muligvis kunde komme til i Stedet for dette her — ja, det var kun et Tankeeksperiment, han udviklede det ikke videre — at Staten ofrede f. Eks. 50,000 Kr. eller en lignende Sum, som der kunde blive Tale om, til at hjælpe Fiskerne med, naar de kom til Ulykke. Jeg sympatiserer ikke med denne Tanke, for jeg mangler det Princip, som jeg synes om, og som jeg ogsaa her i Tinget stadig har hævdet: at Hjælpen skal være Hjælp til Selvhjælp.

Naar jeg skulde udtale mig om det Bidrag, som her efter denne Lov fordres af Fiskerne, saa staar jeg jo ligesom vist alle de øvrige Medlemmer ganske uklar over, hvorvidt det vil forslaa. Vi have hørt den ærede sidste Talers Mening derom, jeg tror i øvrigt, at hans Beregninger ere rigtige, men noget bestemt har man ikke nu. Efter Loven skal Fiskeren yde 5 Kr. aarlig og derved have denne Hjælp, naar han kommer til Ulykke, men hvor meget Staten skal yde efter denne Lov, ved man

ikke. Det forekommer mig, at denne Sum 5 Kr. som Selvhjælp til Statshjælp er en meget lille Sum, og den ærede sidste Taler oplyste jo ogsaa, at det vilde i et Forsikringsselskab koste vedkommende 24 Kr., hvis han skulde have den samme Erstatning, som her er Tale om. Men jeg vil pege paa noget — og det er for Resten paaapeget af den ærede nuværende Indrigsminister i det andet Ting — det er, at man stiller de forskellige Fiskere ifølge dette Forslag ganske ens. Man taler i Lovforslaget om dem, der ernære sig ved Fiskeri helt eller delvis; det angaar altsaa baade dem, der fiske i de aabne Vande og i vore Indvande, og alle disse Fiskere stilles ganske ens. Det forekommer mig, at der er noget uretfærdigt deri; Faren er jo langt større dels for dem, som helt og holdent hellige sig til Fiskeri og ernære sig derved, og dels ogsaa for dem, som drive Fiskeri ude i de aabne Vande i Mod sætning til dem, som drive det i vore Indvande; Faren er langt større for Vesterhavsfiskerne end for vore andre Fiskere, og dog skulle de alle betale det samme Bidrag. Nu siger man, ligesom jeg ogsaa tror, at den ærede Minister sagde i Folketinget, at man maa regne paa en vis Solidaritetsfølelse mellem disse Fiskere, saaledes at de, der fiske i lukkede Vande eller Indvande, for deres Kammeraters Skyld skulde tage Del i Sagen, men det kan jo være Fiskerne paa de farlige Steder ganske lige gyldigt i og for sig, om der er nogle flere Fiskere i Indvande, der tage Del i Forsikringen, for de faa alle sammen det samme, saa der paakaldes heller ikke nogen Solidaritetsfølelse i dette Tilfælde. Fiskerne paa Vestkysten have deres Krav, og det er dem lige gyldigt, om Fiskerne i Issefjord ere med eller ikke, thi de faa lige meget i Tilfælde af Ulykkestilfælde. Derfor forekommer det mig, at der kunde være Grund til at stille dem lidt forskelligt, altsaa ikke for Fiskernes Skyld, thi de faa jo det samme, men for Statskassens Skyld for at faa saa mange som muligt med. Og jeg tror, at man vil faa flere med, naar man gør et Skel her og siger, at der, hvor Faren er større, maa der betales mere, end hvor Faren er mindre. Jeg tror, man derved lettere vil faa disse Fiskere i Indvandene med, og det er jo ganske klart, at hvis Præmien er sat nogenlunde rigtigt, vil det være en Fordel for Statskassen, at der er saa mange som muligt med. Jeg vil altsaa henstille til Udvalget at tage dette Spørgsmaal i Be-